

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ ভিতৰত অনেষ্ট (সং) তেৰেই যিয়ে গোটেই ইউনিভাৰ্চৰ (বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডৰ) সেৱা কৰে, বহুতকৈ নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তোলে, আৰাম পছন্দ নকৰে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে কেনেকুৱা বচন কেতিয়াও উচ্চাৰিত কৰিব নোৱাৰা?

উত্তৰ: তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে এনেকৈ কেতিয়াও নোৱাৰা যে আমাৰ ব্ৰহ্মাৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাই, আমিহে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াভাৱে) শিৱবাবাক স্মৰণ কৰোঁ। পিতা ব্ৰহ্মাৰ অবিহনে ব্ৰাহ্মণ বুলি ক'ব নোৱাৰা, যাৰ ব্ৰহ্মাৰ লগত সম্পৰ্ক নাই অৰ্থাৎ যি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী নহয় তেওঁ শূদ্ৰ হ'ল। শূদ্ৰ কেতিয়াও দেৱতা হ'ব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি দাদাৰ দ্বাৰা বুজায় – সন্তানসকলে মিউজিয়াম অথবা প্ৰদৰ্শনীৰ উদঘাটন কৰে কিন্তু উদঘাটনতো বেহদৰ পিতাই কেতিয়াবাই কৰিলে। এতিয়া এয়া শাখাবোৰ অথবা ব্ৰাঞ্চে (বিভাগবোৰ) ওলাই আছে। বহুত পাঠশালাৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো। এবিধতো হ'ল এয়া পাঠশালা য'ত পিতা থাকে, ইয়াৰ নাম ৰখা হৈছে মধুবন। সন্তানসকলে জানে মধুবনত সদায় মুৰুলী বাজি থাকে। কাৰ? ভগৱানৰ। এতিয়া ভগৱানতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁ মুৰুলী বজায় সাকাৰ ৰখাৰ দ্বাৰা। তেওঁৰ নাম ৰখা হৈছে ভাগ্যশালী ৰখা। এয়াতো কোনেও বুজিব নোৱাৰে। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত পিতাই প্ৰৱেশ কৰে, এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। আন কোনেওতো ৰচনাক আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। কেৱল ডাঙৰ মানুহ গৱৰ্ণৰ (ৰাজ্যপাল) আদি থাকিলে তেওঁলোকৰ দ্বাৰা উদঘাটন কৰে। এয়াও বাবাই সদায় লিখি থাকে যে যাৰ দ্বাৰা উদঘাটন কৰোৱা, তেওঁলোকক প্ৰথমে পৰিচয় দিব লাগে – পিতাই কেনেকৈ নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। তাৰে এয়া শাখা খোলা হৈছে। কোনোবা নহয় কোনোবাৰ দ্বাৰা খোলায় যাতে তেওঁৰ কল্যাণ হৈ যায়। কিবা অলপ যাতে বুজে যে যথামত পিতাৰ আগমন হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বিশ্বত শান্তিৰ ৰাজ্য অথবা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তাৰ উদঘাটনতো হৈ গৈছে। এতিয়া এয়া শাখা খুলি থকা হৈছে। যেনেকৈ বেংকৰ শাখা খুলি থকা হয়। পিতাহে আহি জ্ঞান দিব লাগে। এই জ্ঞান পৰমপিতা পৰমাত্মাৰহে থাকে সেইবাবে তেওঁকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মিক পিতাৰহে আত্মিক জ্ঞান আছে যিয়ে আহি আত্মাসকলক দিয়ে। তেওঁ বুজায় – হে সন্তানসকল, হে আত্মাসকল, তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মা নামতো কমল (সাৰ্বজনীন) হয়। মহান আত্মা, পুণ্য আত্মা, পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। সেয়ে আত্মাক পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাইও বুজাই আছে। পিতা কিয় আহিব? নিশ্চয় সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। পুনৰ সতাপ্ৰধান নতুন সৃষ্টিলৈ আহিব লাগে। বিশ্বৰ হিষ্টি-জিওগ্ৰাফীৰ (বুৰঞ্জী-ভূগোল) পুনৰাবৃত্তি বুলি কোৱা হয়। নতুন অথবা পুৰণি সৃষ্টি মনুষ্যৰে হয়। পিতাই কয় – মই আহিছো নতুন সৃষ্টি ৰচিবলৈ। মনুষ্য অবিহনেতো সৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টিত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল, যাৰ এতিয়া পুনৰ স্থাপনা হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা। মই পুনৰ তোমালোকক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ আহিছো। তোমালোকে এয়া শুনাৰ পাৰা যে পিতাই এনেকৈ বুজায়। তোমালোক নতুন সৃষ্টিলৈ কেনেকৈ যাব পাৰা। এতিয়াতো তোমালোক আত্মা পতিত বিকাৰী সেয়েহে এতিয়া নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা শিৰত আছে। পাপ কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়। পিতাই কিমান বছৰৰ বাবে পুণ্য আত্মা কৰি তোলে? এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা। 21 জন্ম তোমালোক পুণ্য আত্মা হৈ থকা পুনৰ পাপ আত্মা হৈ যোৱা। য'ত পাপ হয়, তাত দুখেই হ'ব। কেনেকুৱা পাপ? সেয়াও পিতাই শুনায়। এটা হ'ল তোমালোকে ধৰ্মৰ গ্লানি কৰা। তোমালোক কিমান পতিত হৈ গৈছা। মোক আহ্বান কৰি আহিছা – হে পতিত-পাৱন আহা, সেয়ে এতিয়া মই আহিছো। পবিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলাঁতা পিতাক তোমালোকে গালি দিয়া, গ্লানি কৰা সেইবাবে তোমালোক পাপ আত্মা হৈ গৈছা। এনেকৈ কয়ো – প্ৰভু মই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপী, আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা। সেয়ে পিতাই বুজায় যে যিয়ে সকলোতকৈ বেছি জন্ম লৈছে, তেওঁৰে বহুত জন্মৰ অন্তত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। বাবাই বহুত জন্ম বুলি কাক কয়? সন্তানসকল, 84 জন্মক। যিসকল প্ৰথমতে আহিছে, তেওঁলোকেই 84 জন্ম লয়। প্ৰথমেতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে আহে। ইয়ালৈ তোমালোকে আহাই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ। কথাও সত্য নাৰায়ণৰে শুনায়। কেতিয়াবা কোনোবাই ৰাম-সীতা হোৱাৰ কথা শুনাইছেনে? তেওঁলোকৰ গ্লানি কৰিছে। পিতাই এনেকৈয়ে শুনায় যে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী। যাক কেতিয়াও কোনেও নিন্দা নকৰে। পিতাই কয় – মই ৰাজযোগ শিকাওঁ। বিষ্ণুৰ দুটি ৰূপ হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। শৈশৱকালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল। এওঁলোক ভাই-ভনী নহয়, বেলেগ বেলেগ ৰজাৰ সন্তান আছিল। তেওঁ মহাৰাজকুমাৰ, তেওঁ মহাৰাজকুমাৰী, যাক সয়ম্বৰৰ পাছত

লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বুলি কোৱা হয়। এই কথাবোৰ কোনো মানুহে নাজানে। কল্পৰ আগতে এই সকলো কথা যাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হৈছিল তেওঁলোকৰ বুদ্ধিতে ধাৰণ হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাধা-কৃষ্ণ আদি সকলোৰে মন্দিৰ আছে, বিষ্ণুৰো মন্দিৰ আছে, যাক নৰ-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ বুলি কয়। আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বেলেগ মন্দিৰো আছে। ব্ৰহ্মাৰো মন্দিৰ আছে। ব্ৰহ্মা দেৱতা নমঃ, পুনৰ কয় – শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ সেয়াতো বেলেগ হৈ নগ'ল জানো, দেৱতাসকলক জানো কেতিয়াবা ভগৱান বুলি কোৱা হয়। সেয়ে পিতাই বুজায় – প্ৰথমে যাৰ দ্বাৰা উদঘাটন কৰোৱা হয়, তেওঁক বুজাব লাগে, বিশ্বত শান্তি স্থাপনাৰ অৰ্থে ভগৱানে ফাউণ্ডেচন লগাই (ভেঁটি স্থাপনা কৰি) দিছে। বিশ্বত শান্তি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত আছিল। এওঁলোক সত্যযুগৰ মালিক আছিল। গতিকে মনুষ্যক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী কৰি গঢ়ি তোলাৰ এইখন হৈছে বহুত ডাঙৰ গড়লি ইউনিভাৰ্চিটি অথবা ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। বিশ্ব বিদ্যালয় নামতো বহুতে ৰাখিছে। প্ৰকৃততে সেয়া কোনো ব্ৰহ্ম ইউনিভাৰ্চিটি (গোটেই বিশ্বৰ বিশ্ব বিদ্যালয়) নহয়। ইউনিভাৰ্চি (বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ড) বুলি ক'লেতো গোটেই বিশ্বই হৈ যায়। গোটেই বিশ্বতে বেহদৰ পিতাই এখনেই কলেজ খোলে। তোমালোকে জানা বিশ্বত পবিত্ৰ হোৱাৰ বিশ্ব বিদ্যালয় কেৱল এই এখনেই আছে, যিখন পিতাই স্থাপনা কৰে। আমি গোটেই বিশ্বক শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাওঁ সেইবাবে ইয়াক কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। ঈশ্বৰে আহি গোটেই বিশ্বক মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। ক'ত পিতাৰ কথা, ক'ত এয়া সকলোৱে বিশ্ববিদ্যালয় বুলি কৈ থাকে। ইউনিভাৰ্চি (বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ড) অৰ্থাৎ গোটেই সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰা, এয়াতো পিতাৰে কাম। আমাক এইটো নাম ৰাখিবলৈ নিদিয়ৈ আৰু চৰকাৰে নিজে ৰাখে। এয়াতো তোমালোকে বুজাব লাগে, অৱশ্যে প্ৰথমতে তেনেকৈ বুজাব নালাগে। এনেকৈ কোৱা – আমাৰ নামেই হ'ল ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। এওঁৰ ব্ৰহ্মা নামো তেতিয়া হ'ল যেতিয়া পিতা আহি ৰখ কৰি ল'লে। প্ৰজাপিতা নামটি প্ৰখ্যাত হয়। তেওঁ ক'ৰ পৰা আহিল? তেওঁৰ পিতাকৰ নাম কি? ব্ৰহ্মাক দেৱতা ৰূপত দেখুৱায় নহয় জানো। দেৱতাসকলৰ পিতাতো নিশ্চয় পৰমাত্মাই হ'ব। তেওঁতো হৈছে ৰচোতা, ব্ৰহ্মাক কোৱা হ'ব সৰ্বপ্ৰথম ৰচনা। তেওঁৰ পিতা হ'ল শিৱবাবা, তেওঁ কয় – মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এওঁৰ পৰিচয় তোমালোকক দিওঁ।

গতিকে সন্তানসকলে বুজাব লাগে – এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় মিউজিয়াম। পিতাই কয় – মোক মাতিছাই হে পতিত পাৱন আহা, আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা। এতিয়া হে সন্তানসকল, হে আত্মাসকল, তোমালোকে নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যাব। 'মনমনাত্তৰ' এই শব্দটি গীতাৰে হয়। ভগৱান এজনেই স্তানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন হয়, কৃষ্ণতো পতিত-পাৱন হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ পতিত সৃষ্টিলৈ আহিব নোৱাৰে। পতিত সৃষ্টিলৈ পতিত-পাৱন পিতাহে আহিব। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ ভস্ম হ'ব। কিমান সহজ কথা। 'ভগৱানুৱাচ' শব্দটি নিশ্চয় ক'ব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কয় – কাম বিকাৰ হৈছে মহাশত্ৰু। প্ৰথমে নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি আছিল, এতিয়া বিকাৰী সৃষ্টি। দুখেই দুখ। নিৰ্বিকাৰী হ'লে তেতিয়া সুখেই সুখ হ'ব। সেয়ে এইটো বুজাব লাগে – ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কয়) কাম হৈছে মহাশত্ৰু, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'লে তোমালোক জগতজিৎ হ'বগৈ। এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। আমিও তেওঁক স্মৰণ কৰো। যেনেকৈ কোনোবাই কলেজ খুলিলে তেতিয়া তাৰো উদঘাটন নকৰে জানো। এয়াও হৈছে কলেজ, বহুত সেৱাকেন্দ্ৰ আছে। সেৱাকেন্দ্ৰত শিক্ষক নিযুক্ত কৰা থাকে। শিক্ষকেও নিশ্চয় খেয়াল ৰখা উচিত। বাবাই নতুন নতুন সেৱাকেন্দ্ৰত ভাল-ভাল ব্ৰাহ্মণীসকলক (শিক্ষকসকলক) সেইবাবেই ৰাখে যাতে সোনকালে নিজৰ সমান কৰি তুলি পুনৰ আন সেৱাকেন্দ্ৰলৈ সেৱাৰ বিস্তাৰৰ বাবে দৌৰিব পাৰে। চাব যে কোনে কোনে ঠিক মতে মুৰুলী পঢ়াই শুনাৰ পাৰে, বুজাব পাৰে তেতিয়া তেওঁক ক'ব এতিয়া তুমি ইয়াত বহি ক্লাছ কৰা। এনেকৈ ট্ৰায়েল (পৰীক্ষা) কৰাই, তেওঁক বহুৱাই আন ঠাইত চেণ্টাৰ খুলিবলৈ গুচি যাব লাগে। ব্ৰাহ্মণীসকলৰ কাম হ'ল এটা চেণ্টাৰ খুলি আকৌ গৈ আন ঠাইত চেণ্টাৰ খোলা। এজন এজন শিক্ষকে 10-20 টা চেণ্টাৰ স্থাপন কৰা উচিত। বহুত সেৱা কৰিব লাগে। দোকান খুলি যোৱা, নিজৰ সমান কৰি তুলি কাৰোবাক থৈ যোৱা। অন্তৰত উদয় হোৱা উচিত – কাৰোবাক নিজৰ সমান কৰি তৈয়াৰ কৰো তেতিয়া আৰু চেণ্টাৰ খুলিব পৰা যাব। কিন্তু এনেকুৱা অনেষ্ট (সং) কোনোবা বিৰলাহে থাকে। সং তেওঁকে কোৱা হয় যিয়ে গোটেই বিশ্বৰ সেৱা কৰে। এটা চেণ্টাৰ খুলিলে, নিজৰ সমান কৰি তুলিলে, পুনৰ অন্য স্থানত গৈ সেৱা কৰিলে। একে ঠাইতে ৰৈ যোৱা উচিত নহয়। অচ্ছা, কাৰোবাক বুজাব নোৱাৰা যদি অন্য কাম কৰা। এই ক্ষেত্ৰত দেহ অভিমান অহা অনুচিত। মইতো ডাঙৰ ঘৰৰ হওঁ, এইটো কাম কেনেকৈ কৰো... মোৰ কষ্ট হ'ব। অলপ কাম কৰিলেও হাড়ে কষ্ট পায়, ইয়াকে দেহ অভিমান বুলি কোৱা হয়। একোৱে বুজি নাপায়, আনৰ সেৱা কৰা উচিত নহয় জানো। যাতে পিছত তেওঁলোকেও লিখি পঠিয়াই যে বাবা অমুকে মোক বুজালে, মোৰ জীৱন গঢ়ি দিলে। সেৱাৰ প্ৰমাণ পোৱা উচিত। প্ৰত্যেকে শিক্ষক হোৱা উচিত। পাছত যাতে নিজে লিখে – বাবা, মোৰ পাছত চম্ভাল কৰোঁতা বহুত আছে, মই বহুতকে নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি তুলিলো, মই সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি থাকিম। এনেকুৱা সন্তানক ফুল বুলি কোৱা হ'ব। সেৱাই যদি নকৰা তেন্তে ফুল কেনেকৈ হ'ব। ফুলৰো বাগিচা নাথাকে

জানো।

সেয়েহে উদঘাটন কৰোঁতাসকলকো বুজোৱা উচিত। আমি হৈছো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ দেৱতা হওঁ। পিতাই এই ব্ৰাহ্মণ কুল আৰু সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী কুলৰ স্থাপনা কৰে। এই সময়ততো সকলোৱে শূদ্ৰ বৰ্ণৰ হয়। সত্যযুগত দেৱতা বৰ্ণৰ আছিল, পাছত ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য বৰ্ণৰ হ'ল। বাবাই জানে কিমান পইন্টচ সন্তানসকলে পাহৰি যায়। প্ৰথমতে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান... ব্ৰহ্মা ক'ৰপৰা আহিল। এয়া ব্ৰহ্মা বহি আছে নহয় জানো। ভালদৰে বুজোৱা উচিত, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, কাৰ? ব্ৰাহ্মণসকলৰ। পুনৰ তেওঁলোকক শিক্ষা দি দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। আমি পিতাৰ পৰা পঢ়ি আছো। তেওঁলোকে অৰ্জুনৰ ক্ষেত্ৰত ভগৱানুৱাচ বুলি লিখি দিলে। এতিয়া অৰ্জুন কোন আছিল, কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হওঁ। যদি কোনোবাই কয় আমিতো শিৱবাবাৰ সন্তান, ব্ৰহ্মাৰ লগত আমাৰ সম্পৰ্ক নাই তেনেহ'লে তেওঁ আকৌ দেৱতা কেনেকৈ হ'ব? ব্ৰহ্মাৰ মাধ্যমেৰে নহ'ব জানো। শিৱবাবাই তোমালোকক কেনেকৈ, কাৰ দ্বাৰা ক'লে - মোক স্মৰণ কৰা? ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই কোৱা নাই জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰে সন্তান নোহোৱা জানো। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱা। আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। তেন্তে নিশ্চয় ব্ৰহ্মা স্মৃতিলৈ আহিব। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ মাধ্যমেৰে পঢ়ায়। ব্ৰহ্মা বাবা হৈছে মাজত। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ দেৱতা কেনেকৈ হ'ব পাৰিব। মই যিখন ৰথত আহোঁ, তেওঁকো জনা উচিত। ব্ৰাহ্মণ হোৱা উচিত। ব্ৰহ্মাক বাবা বুলি নক'লে তেন্তে সন্তান কেনেকৈ হ'লা। নিজকে ব্ৰাহ্মণ বুলি নাভাবিলে তাৰ মানে শূদ্ৰ হয়। শূদ্ৰৰ পৰা তৎক্ষণাত দেৱতা হোৱাতো মক্ষিল। ব্ৰাহ্মণ হৈ শিৱবাবাক স্মৰণ নকৰিলে দেৱতা কেনেকৈ হ'ব পাৰিব, এই ক্ষেত্ৰত মূৰ্ছিত হোৱাৰো দৰকাৰ নাই। সেয়ে উদঘাটন কৰোঁতাসকলকো বুজাব লাগে যে পিতাৰ দ্বাৰা উদঘাটন হৈ গৈছে। আপোনালোকো কৈছে যে কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ থগুন হ'ব। সেই পিতাই হৈছে পতিত-পাৱন আকৌ তোমালোক পবিত্ৰ হৈ দেৱতা হৈ যাবাগৈ। সন্তানসকলে বহুত সেৱা কৰিব পাৰে। কোৱা, আমি পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ। এতিয়া কৰা বা নকৰা সেয়া আপোলোকৰ ইচ্ছা। আমি বাৰ্তা দি যাওঁ। আৰু কোনো ৰীতিৰে পবিত্ৰ হ'বই নোৱাৰা। যেতিয়া আজৰি পোৱা, সেৱা কৰা। সময়তো বহুত পোৱা যায়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) নতুন-নতুন চেন্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) বৃদ্ধি কৰিবৰ কাৰণে নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ সেৱা কৰিব লাগে। সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি গৈ থাকিব লাগে। একে ঠাইতে বহি যাব নালাগে।

(2) ফুলৰ বাগিচা তৈয়াৰ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকে ফুল হৈ আনকো নিজৰ সমান ফুল কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে। কোনো সেৱাতে যাতে দেহৰ অভিমান নাহে।

বৰদান: দিনচৰ্যাৰ প্ৰতিটো কৰ্মত যথার্থ আৰু যুক্তিযুক্ত হৈ চলোঁতা পূজ্য, পবিত্ৰ আত্মা হোৱা পূজ্য, পবিত্ৰ আত্মাৰ লক্ষণ হ'ল – তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো সংকল্প, বচন, কৰ্ম আৰু স্বপ্ন যথার্থ অৰ্থাৎ যুক্তিযুক্ত হ'ব। প্ৰতিটো সংকল্প অৰ্থযুক্ত হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে এনেয়ে কৈ দিলো, ওলাই গ'ল, কৰি পেলালোঁ, হৈ গ'ল। পবিত্ৰ আত্মা সদায় দিনচৰ্যাৰ প্ৰতিটো কৰ্মত যথার্থ, যুক্তিযুক্ত হৈ থাকে সেইবাবে তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্মৰ পূজা হয় অৰ্থাৎ গোটেই দিনচৰ্যাৰ হয়। উঠাৰ পৰা শোৱালৈকে ভিন্ন-ভিন্ন কৰ্মৰ দৰ্শন হয়।

স্লোগান: সূৰ্যবংশী হ'বলৈ হ'লে সদায় বিজয়ী আৰু একৰস স্থিতি গঢ়ি তোলা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!